

De lo precedente da fe el que suscribe, disponiendo que la presente Acta, por cuadruplicado ejemplar, se eleve a la Dirección General de Información y ordena que los textos de los trabajos premiados sean publicados en «Revista del Centro de Lectura».

Reus, a 11 de noviembre de 1965.

El Presidente del Centro de Lectura,

ENRIQUE AGUADÉ Y PARÉS

Al món dels homes també hi ha roses

SI FOS AIXÍ

Si quan fos mort
poguessin dir que he estat just,
que bell morir!
Si fos així,
encara que ningú
no em portés roses,
que bell morir!

P A R L A R

Voldria parlar de roses
i no en sé.
També voldria
que tothom fos prou net
per acariciar una rosa.

LA PRÒPIA VEU

La nit, m'agrada la nit,
els carrers i els passeigs solitaris,
sense soroll de veus ni calçat.
M'agrada,
mentre passejo en la quietud total,
aclucar els ulls
i escoltar com tot dorm.
M'agrada veure els sortidors muts,
les cadires desertes,
i dominar la temptació
de robar una rosa del parc,
ara que no em veu ningú.

V O L D R I A

El tren
diu adéu a la ciutat
i vaig veient
el campanar,
és bell
i me l'estimo
com una cosa meva.
En tot el cotxe,
només hi ha dues noies.
Voldria parlar de roses...

UNA ROSA A LA BOCA

Fa mal educat,
portar una rosa
a la boca,
però el seu anar morint
encomana vida,
una vida
neta.

RECORD DE LA NOIA I LA ROSA

Noia que no has estat
per a mi,
et recordo molt poc.
Però recordo
el color de les roses
del teu jardí,
i el perfum
d'aquella que em donares.

R E C O R D S

Ha passat molt de temps,
i el record de la besàvia
queda lluny;
és un record de tants
que de tard en tard surt en conversa.

Ha passat molt de temps,
i a casa la besàvia,
encara hi ha tupins, mesures,
bótes de totes les mides
i peces d'aram
que la tia abrillanta.

Ha passat molt de temps,
i recordo les roses
de casa la besàvia,
quan veig les torretes buides.

EL MÓN DELS HOMES

Sota un pont,
hi viu gent
en barraques.
Hi ha testos amb flors.
Jo hi he vist una rosa.

ANEU A SABER PER QUÈ

Amb el petit carretó,
l'escombra
i la senalla als dits,
aquell home
d'edat madura,
ronserament
neteja la ciutat.

Com cada dia,
porta una rosa
a l'orella.

Entre l'escombra
i la senalla,
una rosa.

Aneu a saber per què...

SI TINGUÉS UNA ROSA ALS DITS

Totes les noies
són boniques.

M'agrada veure-les
amb el vestit de feina,
els cabells mig lliures
pentinats per l'aire,
i envernissades de pols
dalt del carro.

Els tiraria una rosa
si la tingués als dits.

EL FILL CREIX AMB LES ROSES

Avui,
hem obert les finestres
d'aquesta casa,
d'aquesta vida nova.

Tu, dona,
el nen i jo,
hem plantat un roser
que viurà
damunt la terra
per la qual he plorat tantes vegades.

Creixerà junt amb el fill,
i les seves roses,
curullaran
les nostres alegries.

CREURIA

Avui, damunt la ciutat
s'hi veu la lluna
com un rellotge quiet que no para,
com un compàs invisible del temps.

Avui, damunt la ciutat hi ha la lluna
que sombreja el campanar
i les cases totes.

Avui, perquè hi ha lluna,
ens semblarà qui ha més pau
i que som més feliços.

Avui he vist uns gerros amb roses
i cartells d'exposicions de roses.

Si no fos
que he sentit parlar del Vientnam,
en pensar en les roses
i veure la lluna,
creuria en la pau.

A L'AMIC, EN EL SEU SILENCI

Damunt la terra
que adoba el teu cos,
s'ha fet gran un roser,
i avui damunt teu hi ha un jardí.

El teu record,
que em parla de tantes coses,
el sento perfumat.
Jo sé que t'agradaven les roses.

Reposa, reposa ara cara al mar,
que del teu silenci
un xiprer compta les hores,
i és teva, teva per fi,
aquesta terra teva,
aquesta terra nostra.

ESTIC BUSCANT

Estic buscant per la ciutat,
estic buscant un poema.

Els infants ja són al llit,
la gent, amb cara avorrida
surt del cinema,
els forners, vetllen el forn.

Tot són passes sordes i petites veus,
ningú no pensa en cap rosa.

Recorro la ciutat,
i no trobo cap poema.

ISIDRE FONTS I MASDEU